

LA VEU DE CALONGE

SUBSCRIPCIÓ ANYAL

Calonge	2'40
Fora	3'50
Estranger	5'00
Protectors	5'00
Número solt: 20 cèntims	

P E R I Ó D I C I N D E P E N D E N T

Dels articles en són responsables llurs autors.—No es retornen els originals.

Redacció i Administració: Pl. República, 12-1.er-Telèfon 6
Director: JOSEP MARGARIT

ANUNCIS A PREUS CONVENCIONALS

PANORAMA

Un període llarg va ja que a Espanya ens movem en un confusióisme i desorientació tal que, paulatinament i de modo constant, porta a la Nació a la davallada.

Una situació caòtica, crítica i fatal, és la pauta que la premsa dona tots els dies sumint a l'esperit i a l'ànim més enlairat, en un estat de tristesa i depressió moral que, difícilment pot sacudir-se, fent-se el pensament que és quelcom transitori i que dia vindrà que desapareixi semblant estat de coses.

La realitat present, però, és que tenim una perspectiva malíssima, a la que no s'hi veu solució, ans bé, es complica i s'agruja a cada moment més.

Tenim plantejats problemes d'una resolució difícilíssima, que influeixen d'una manera patent i definitiva en la marxa del desenrotll de la vida de la Nació, cohibint llur estructura, desformant-li el còs.

El malestar es percep en tots els estaments socials, molt particularment en les classes més modestes: mitja treballadora i proletària, pel tracte diferencial que reben que irrita i subleva.

La concordància és unànim al jutjar-ho, però fins ara tot acaba allà mateix: en paraules i en escrits. Res pràctic, res que cristal litzi en quelcom de profit i, si res s'intenta i si res s'adopta, com que no porta la mà d'una direcció ben clara i ben definitiva, indefectiblement està destinada al fracàs rotund.

I és que, no és possible resoldre atenent a un sol caire de la qüestió que és el que es fa. Totes les ideologies són bones i molt respectables: Les templades i conservadores. Les avançades i les retrògrades. Totes tenen quelcom fonamental que és aprofitable, és a dir, la causa que les informa: l'idea, l'ideal. El que és discutible són els efectes, la practicitat d'elles desfigurades, que poden prestar-se a certa disconformitat per la poca existència de l'argumentació de la defensa que tenen.

El que no s'entén és la prioritat que cada una d'elles es conceptuï millor que les demés i que per tant sigui aquella la que es degui adoptar. Perquè hem de convenir que això de la llibertat d'acció i de pensament, és quelcom relatiu.

Mentre no es faci cas així d'aquests partidismes i parcialitats i l'actuació del governant no es concreti i estigui d'acord amb la seva consciència i rectitud, prescindint d'indicacions interessades, no és possible fer feina útil i profitosa amb la conformitat del comú. És quelcom difícil, però no res que no pugui alcançar-se.

Clares intel·ligències capaces de veure i preveure a l'avenir, no manquen oportunament, però no capaces de sustreure's al medi, a la conveniència personal i als interessos creats. D'aquí la confusió en què hom es queda, al mesurar les conseqüències que pot portar.

Conseqüències fatals a no dubtar-ho, en el present, per la manca de cultura i preparació per aquestes que fer. Insisteixo en què és una equivocació voler imposar; la imposició sempre repugna per bona que sigui, persuasió és el que manca. I per persuadir deu haver-se de cultivar l'espiritualitat molt descuidada. L'home més pervers sempre té un moment de bondat i bon sentiment i ha que sapiguer captar. La crisi, doncs, no pot ésser de procediments, si no d'home. El procediment existeix sens dubte de cap mena i no és possible dintre la capacitat intel·lectual del segle. El que manca és l'home, l'home equitatiu, justicier i recte, que sàpiga col·locar-se en el precís medi i no cedeixi ni a la pressió, ni a la coacció, ni a l'interès.

Si ens embranquéssim en el fons de la qüestió, no acabariem en llarga estona i al bon llegidor ho traspassa perquè ho pensi fonament. Però diré que a tots pot ésser ens manca quelcom de discerniment i mesura i, una volta adoptada la resolució desgranada i pesada, ser inflexible en l'execució a pesar de les conseqüències.

I d'aquí que marxem com anem. Uns per voler enquadrar als altres en els límits de la visió que els convé i aquests per voler defugir per llurs amples sense veure que tots van afegint llenya al foc que un dia els pot devorar.

Doneu a Déu el que és de Déu i al Cèsar el que és del Cèsar. Penseu que el més petit és temible, no pel que sigui al present, sinó pel que pugui ésser demà i tot el que ara apren i anota, pot donar-se el cas que llavors sigui temptat de practicar-ho i com que haurà experimentat primer ídol de sí mateix, pot ésser que la pràctica sigui massa refinada.

La veu que ho diu és modesta i fins ignorant, però parla pel raciocini del més elemental sentit comú.

FERRAN VIGIA